

ΛΑΤΙΝΙΚΑ Γ' ΛΥΚΕΙΟΥ

ΘΕΩΡΗΤΙΚΗΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Τότε ο Πακούβιος (του) είτε πως όσα είχε γράψει ήταν βέβαια ηχηρά και μεγαλόπρεπα, μόνο που του φαινόταν (πως ήταν) κάπως τραχιά και στυφα. «Έτσι είναι», είπε ο Άκκιος, «όπως τα λες· και ούτε βέβαια μετανιώνω γι' αυτό γιατί αυτά που θα γράψω στη συνέχεια ελπίζω πως θα είναι καλύτερα. Λένε πράγματι πως ό,τι συμβαίνει με τους καρπούς, το ίδιο συμβαίνει και με το πνεύμα: αυτοί που γεννιούνται σκληροί και πικροί γίνονται αργότερα γινωμένοι και γλυκείς· όσοι όμως βγαίνουν από την αρχή μαραμένοι και μαλακοί, αργότερα δεν ωριμάζουν, αλλά σαπίζουν».

Ο δούλος του Αισώπου μας, ο Λίκινος, που σου είναι γνωστός, δραπέτευσε από τη Ρώμη στην Αθήνα. Αυτός έμεινε στην Αθήνα λίγους μήνες σαν ελεύθερος κοντά στον Πάτρωνα τον Επικούρειο κι από εκεί πήγε στην Ασία. Αργότερα κάποιος Πλάτωνας από τις Σάρδεις, όταν έμαθε από επιστολή του Αισώπου ότι αυτός ήταν δραπέτης, συνέλαβε τον άνθρωπο και τον παρέδωσε στη φυλακή στην Έφεσο.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

1.α.

quem
roma
eandem
nostrorum
servis
(a) se
mensium
litterae
homo, hominum

1.β.

bene, melius, optime
maturiora, maturissima / maturima
αιτιατική: liberius, liberrimum
αφαιρετική: liberiore, liberrimo

2.α.

dicendo
estote
scripturus sit

visum iri
fugeretis, fugite
cognoscendus
comprehendisse
traduntur

2.β.

Ενεστώτας: nascens
Μελλοντας: nasciturus
Παρακείμενος: natus

Ενεστώτας: abeat
Παρατατικός: abiret
Μελλοντας: abiturus sit

3.α.

id: είναι υποκείμενο στο *paenitet* (προσωπικό)
me: είναι αιτιατική του προσώπου που μετανοιώνει στο *paenitet*
fore: είναι ειδικό απαρέμφατο ως αντικείμενο στο *spero*
servus: είναι παράθεση στο *Licinus*
Roma: είναι απρόθετη αφαιρετική (κυρίου ονόματος πόλης) της απομάκρυνσης στο *fugit*
mensens: είναι αιτιατική του χρόνου (χρονική διάρκεια) στο *fuit*
fugitivum: είναι κατηγορούμενο στο *eum* (μέσω του *esse*)

3.β.

quae scripsisset: δευτερεύουσα αναφορική ουσιαστική πρόταση ως υποκείμενο στο ειδικό απαρέμφατο *esse*. Εισάγεται με την αναφορική αντωνυμία *quae*. Εκφέρεται με υποτακτική πλαγίου λόγου (*scripsisset*), επειδή η εξάρτηση δίνει υποκειμενική χροιά στο περιεχόμενο της πρότασης. Ειδικότερα με υποτακτική υπερσυντέλικου, γιατί σύμφωνα με την ακολουθία των χρόνων, εξαρτάται από ρήμα ιστορικού χρόνου (*esse*, ιστορικός χρόνος επειδή εξαρτάται από το *dixit*) και εκφράζει το προτερόχρονο στο παρελθόν.

cum ... cognovisset: δευτερεύουσα επιρρηματική χρονική πρόταση ως επιρρηματικός προσδιορισμός του χρόνου στην κύρια πρόταση. Εισάγεται με τον ιστορικό-διηγηματικό *cum* και εκφέρεται με υποτακτική, γιατί υπογραμμίζει τη βαθύτερη σχέση της δευτερεύουσας με την κύρια, δημιουργώντας μια σχέση αιτίου – αιτιατού ανάμεσά τους. (Είναι φανερός εδώ ο λόγος του υποκειμενικού στοιχείου που υπάρχει στην υποτακτική). Ειδικότερα με χρόνο υπερσυντέλικου, γιατί εξαρτάται από ιστορικό χρόνο (*comprehendit*) και εκφράζει το προτερόχρονο στο παρελθόν.

4.α. Homo a Platone quodam Sardonio comprehensus est.

4.β. Cicero dixit Licinum servum Athenas fugisse et in Asiam abisse.

4.γ.

Noli hominem tradere.
Ne hominem tradideris.